

III. rész

Mainsfield

1. fejezet

A Megszállás

2212. június 9-e. Egy átlagos nyári nap virradt Thassosra, Mainsfield káprázatos fővárosára. A 150 millió lakosú város egy hosszú, meredek hegyvonulat lábánál kezdődött és több száz kilométeren át húzódott a végtelennek tűnő alföldek erdőségeinek belseje felé. A hegygerincről egy vízesés zuhant alá a síkságra, melynek vize egyenesen az Atlanta folyóba zúdult. Ez a vízfolyam két hatalmas részre szelte a várost, ahogyan több száz kilométeren át kanyargott lefelé az alföldeken egyenesen az óceánba torkollva. A két városrészt hidak tucatjai kapcsolták össze azonban a közlekedés jelentős része már a levegőben illetve teleportációval törtét. Utóbbi viszont meglehetősen háttérbe szorult mostanság, eddig is sokan gondolták, hogy a folyamaton átesett emberek már sosem lesznek ugyanazok.

Valamint sokan voltak, akik attól féltek, hogy nem állnak össze teljesen. De néhány hónappal ezelőtt egy hirtelen jött áramszünet következtében emberek százai veszítették életüket, ők ugyanis éppen a teleportációs folyamat közepén jártak és mivel ezek a szerkezetek azonnal lekapcsoltak csak félig mentek át a túloldalra, a másik felük eredeti helyén maradt. Válaszul az elmúlt hetekben több mint 80%-al csökkent a forgalmuk.

A tömegközlekedésnek köszönhetően nem a folyó volt az, amely leginkább megosztotta a várost, hanem annak elrendezése, ez pedig annak felépítésére vezethető vissza. Amikor 2069-ben az emberiség megérkezett új otthonába a Földön valóságos jégkorszak uralkodott ezért annak lakosai új otthonok után néztek. Mire a bolygó éghajlata ismét a normális körülmények között stabilizálódott az emberek megalapították Mainsfield, Durham, Kirksville és Grovespring kolóniáját. Ezen a bolygón elsőként Thassos városát építették fel a hegygerinc lábánál, ennek eredményeképpen itt található annak összes fontos feladatot ellátó épülete is. Ahogy teltek a századok, érkeztek a telepések valamint növekedett a népességszám és a város elkezdett terjeszkedni a folyó mentén. Viszont nem hatalmas felhőkarcolók vagy tömzsi kupolás épületek, hanem kisebb lakóházak formájában. Ebből adódóan a város egy gazdag és egy szegényebb részre tagolódott. Bár a szegény részen élők csak a másik részhez viszonyítva nevezhetőek szegénynek, ők is éppolyan jólétben élnek, mint bárki más jelen pillanatban.

Közéjük tartozott Clark Davidson és Thomas Davidson is, akik egy húszas éveik közepén járó testvérpár. Ugyan ez nem látszott rajtuk első ránézésre. Clark egy jól megtermett, robusztus testalkatú, csaknem 1,9 méter magassággal büszkélkedő fiatalember volt. Szőke, rövid haját hátra fésülte, arca sima, kemény vonásokkal rendelkezett. Kék szemeinek fenyegető tekintetével szinte bárkit halálra tudott volna rémisztetni, ha akarta volna. De jó lelkének köszönhetően inkább kedvesebb énjét mutatta. Thomas viszont alig érte el 170 centiméteres magasságot, testfelépítése alig ütötte az átlagosat, izomereje is hagyott némi kívánni valót maga után. Valamivel hosszabbra növesztett, fekete haját csak a hasonlóság kedvéért fésülte hátra. Arca meglehetősen borostás volt, ugyanis nem szeretett túlzottan borotválkozni, annak vonásai pedig teljesen eltértek bátyjától.

Mivel ránézésre nem volt ember, aki megmondta volna, hogy ők testvérek megpróbálták valamilyen szinten összeöltözni, hogy elkerüljék az esetleges kínos helyzeteket. Mint például a tavalyit, amikor a felső negyed egyik bárjában az általuk gondosan kiszemelt lányok a képükbe röhögtek a „testvérek vagyunk” kifejezés elhangzásakor. Kettejük közül azonban mégis csak Thomas járt sikerrel és mostanra már házasságot kötött kedvesével. Clark viszont még mindig facér, sosem volt szerencséje. Minden esetre sosem engedték, hogy az efféle dolgok a jól ápolt testvéri kötelékük kárára menjenek, ebből a szempontból ritka kivételt képeznek a többi testvérpárhoz képest.

Jelenleg a hálaadási ünnepségre indultak, amelyet a kormányzati torony lábánál rendeznek majd a város fennállásának 143. évfordulója alkalmából. A kolónia kormányzója, Jacob Tanner személyesen nyitja majd meg az ünnepséget, mint minden évben. Ők ketten percekkel a kezdés előtt érkeztek oda ezért már csak távolról figyelhették az eseményeket, mivel az emberek sokasága több száz méter hosszán elnyúlt.

- Legalább nem lapít össze minket a tömeg. Nem értem miért kell személyesen megnéznünk, a TV-ben sokkal jobban lehet látni mindent.

- Az nem ugyanaz – vágta rá Tom, mindig az ő kedvéért mentek. De Clark sem panaszkodhatott, amúgy sem volt mit csinálnia otthon. Egyébként is jött neki eggyel a múltkori miatt. A kormányzó ekkor belekezdett szokásos sablonbeszédébe, amelyet már oly sokszor elismételt politikai pályafutása alatt. A szöveget át sem kellett olvasnia, kívülről fújta az egészet egészen a harmadik újraválasztását követően. Bár Tomot ez nem érdekelte különösebben, csak néhány mondatot szűrt ki belőle:

- Ezen esemény rendkívül fontos számunkra... Az elért eredmények magukért beszélnek. Durham sajnálatos pusztulása után messze mi vagyunk a legfontosabb kolónia a Föld után... Hatalmas termőföldünk rendszerek százait látják el élelemmel, gyáraink naponta több millió tonna fémet dolgoznak fel, bányáink csak úgy ontják a különféle nyersanyagokat... Jelenleg mi rendelkezünk a legmodernebb katonai eszközökkel, légvédelmi berendezésekkel köztük jó néhány Tachyon löveggel is... Köszönöm, hogy ma megjelentek, az ünnepséget ezennel megnyitom. – jelentette ki Tanner legalább negyed órával hamarabb, mint kellett volna majd sietve besétált az egyik teleportációs fülkébe és eltűnt a közönség előtt. Ez már csak azért is különös volt, mert ő saját elmondása szerint csak a legszükségesebb esetekben használta ezen berendezések bármelyikét is. Néhány perc elteltével a közönség - a testvérpárt is beleértve - tűnődve forgatta a fejét az égbolton bármely ember alkotta dolog után kutakodva kíváncsi pillantásaik sokaságával.

- Hol marad a felvonulás? – csattant fel fennhangon Tom, ez volt az egyetlen ok, amiért eljött, ráadásul még testvérét is ide rángatta. Ugyanis rajongott a katonai járművekért, közülük is a hadihajókért. Már pedig minden egyes hálaadáskor Typhoonok és Saberek százai szoktak elsüvíteni a fejük felett jó néhány 304-essel egyetemben. Sőt a tavalyi évben még a Korolev is tett egy tiszteletkört. Most azonban semmi, még csak ez sikló sem mutatta magát. A csalódott tömeg már haza is indult volna, amikor egyszer csak egy kék energiaburok kezdett kibontakozni az atmoszféra felett.

- Aktiválták a bolygópajzsot – jelentette ki Clark meglepetten az égboltra tekintve. – Ez is a felvonulás része lenne?

- Az is lehet, hogy megtámadtak minket – vetette fel Tom.

- Ugyan már... mégis kik?

- Nemrég mondták a hírekben, hogy hadba léptünk a Drákokkal, talán ők azok.

- Igen a Drákok – felelte lekezelő hangnemben. – Gondolom szétverték a valaha összeállított legnagyobb emberi flottát, aztán két nap alatt idejöttek és végigmasíroztak minden létező védelmi vonalon, aztán most jönnek kiirtani minket... - erre mindketten

elnevezték magukat, sőt még néhány közelben álló ember is. Ők azonnal csendben maradnak, amint Clark feléjük emelte fenyegető tekintetét, aztán tovább nevetett testvérével.

- Végigmasíroztak... - fakadt ki Tomból röhögése közepette. Percekkel később azonban felharsogtak a katasztrófavédelmi gyakorlatok során használatos hangjelzések valamint egy középkorú férfi hangja kezdett el szólnia hangosbemondókban.

- Figyelem! Minden nem katonai személy azonnal menjen haza vagy húzódjon az óvóhelyek valamelyikébe! Minden katonai képzésben részesült személy azonnal jelentkezzen a bázisokon! Ez nem gyakorlat, ismétlem ez nem gyakorlat – ez folyamatosan ismétlődött ugyanazzal a fülsüketítő hangerővel. Mivel mindketten szolgáltak már a seregben néhány évvel ezelőtt, a katonaságtól kapott szerződés értelmében nekik is jelentkezniük kellett a legközelebbi katonai bázison.

- Ugye ez csak egy vicc? Ehhez legalább 50 kilométert kell megtennünk – eközben a tömeg pánikolva széledt szét minden lehetséges irányban. Sokan egyenesen feléjük haladtak. – Így sosem jutunk el oda.

- Mi van azzal a teleportfülkével? – mutatott rá Tom a már teljesen elhagyatott emelvényen álló fülkére amellyel Tanner is elhúzta a csíkot. Megpróbálnak oda férközni az onnan érkező emberáradat ellenében, de csak nagyon nehezen jutottak előbbre. Közben rájöttek, hogy sokkal jobban haladnak, ha Clark megy előre, majd félre lök mindenkit az útjából, miközben Tom szorosan mögötte oson.

Legalább száz métert tettek meg így, mire elfogytak az emberek. Így már viszonylag könnyen oda tudtak szaladni és beteleportálni magukat a legközelebbi katonai támaszpont szívébe. Amint kiléptek a fülkéből egy rakás másik ember közé keveredtek, akik hozzájuk hasonló módon kerültek ide. Ők is átlagos állampolgárok voltak, akik életük során valamilyen okból töltöttek el egy kis időt a seregben.

- Uraim, sorakozzanak a fehér vonal mentén! - hallatszott az egyik őrmester mély hangja. Szemmel láthatóan nem jutott túl sok emberük a feladatra. A tömeg rövidesen felsorakozott a vonal mentén hosszú sorokba rendeződve, mint ahogy katonakorukban tették. A közben érkezők gyorsan felismerték a helyzetet és rövidesen beálltak az egyik sorba. - Ahogy sejtették szeretett otthonukat támadás érte. Jelenleg csak annyit mondhatok, hogy szükségállapotot rendeltek el. Ennek értelmében maguk kötelesek szolgálatra jelentkezni. A felszerelést...

Amint befejezte a rövid eligazítást rövidesen mindannyian katonai ruhát öltöttek és felszerelkeztek a szükséges fegyverekkel. Ezek közé tartozott a Heckler géppuska, a már elavulófélben lévő, de még mindig olcsó és megbízható M9-es, valamint egy gyalogsági kés. Ezen kívül néhány gránát, egy jó adag lőszer, majd a tovább fejlesztett golyóálló mellény, szokványos lekerekített szélű sisak, gyalogsági ásó, bakancs... stb. Mivel a mai fegyverek már jóval kisebb és halálosabb lövedékeket használtak jó néhány tárat magukkal vihettek, amint valamennyien elkészültek az őrmesterek beteretelték őket a Typhoonokba amelyek az előre meghatározott gyülekezőpontokhoz repültek. Minden helyen ötösével szálltak le így nagyjából száz ember került egy csoportba egy-egy századot formálva. Mivel minden öt gépre jutott egy százados is, ők lettek a század parancsnokai.

Ezzel a mozgósítási tervvel Zsukov hozakodott elő 2193-ban majd többször is átdolgozták az évek során. Ugyan az így kapott századok nem lettek valami ütőképesek, de kétségtelenül ez volt a lehető leggyorsabb módja a tartalékok mozgósításának. Ezzel a módszerrel ugyanis még jóval az esetleges invázió megkezdése előtt már a teljes haderő a tábornokok rendelkezésére állhatott, jelen esetben ez több millió katonát jelentett a folyamatosan aktív haderő néhány százezer jól képzett embere mellett.

Ők ketten a Bravo11-es század részei lettek és a főváros déli határán húzódó rögtönzött védelmi vonal keleti szárnyára lettek beosztva. Winslow százados a lövészárkok ásására utasította őket. Kis idő elteltével felszálló vadászgépek és cirkálók hangjára lettek figyelmesek a tőlük néhány kilométerre található légi támaszpont felől. Ezek a felvonulásra szánt hajók voltak, ezeket ugyanis biztonsági okokból teljesen lefegyverezték és csak mostanra sikerült harcképes állapotba hozniuk őket.

A lent ásó katonák nem sokat értettek az eseményekből, csak reménykedhetnek, hogy ez egy újfajta hadgyakorlat amely Clayton admirális zavaros elméjéből pattant elő a napokban.

- Szerinted mi folyik itt? Tényleg támadás alatt állunk? – kérdezte Tomtól a mellette ásó katona.

- Nagyon remélem, hogy nem... - válaszolta, de közben a tőle méterekre álló Winslow megköszöri torkát. Ezzel jelezve, hogy jobb, ha csendben marad és folytatja a munkát.

Ez így folytatódott legalább fél óráig, amikor is megkezdődött az elkeseredett ütközet Mainsfield virágzó bolygója felett. Egy ideig csak távoli robbanásokat lehetett látni a sötét éjszaka égboltján, de rövidesen a felszín felé zuhanó hajók roncsainak látványa töltötte be az eget, ahogyan azok milliányi darabra morzsolódtak a bolygót védő energiamezőn. Viszont azt képtelenség volt megállapítani, hogy ezek melyik félhez is tartozhattak.

Alig három perc elteltével a fények halványodni kezdtek és egyre kevesebb és kevesebb robbanások törték meg az űr sötétjét. Aztán az utolsó fény is kihuny, az utolsó villanás is elhalványult. Egy pillanatra minden normális lett. Minden olyan volt, mint azelőtt, még egyszer utoljára.

- Vajon nyertünk? – hangzott el az egyik fiatalember kérdése. Azonban nem érkezett rá felelet, néma csend kísérte a kérdést katonák ezreinek reményeivel.

A csöndet végül a védelmi lövegek ösztüzenek égtelen robaja törte meg azonnali választ adva a kérdésre. A védelmi ágyúk sorra lötték ki fél megatonna tölteteiket a csillagok közé, ezeket a masszív Tachyon lövegek sortüze követte nem egy korvett vesztét okozva. Válaszul Kortis flottája megkezdte az orbitális bombázást, halálos plazmaesőt zúdítva a bolygóra, a megerősített pajzs ezeket könnyű szerrel hártotta. Felejthetetlen látványt nyújtva a lent álló katonáknak, lángba borult Mainsfield ege.

Ezzel párhuzamosan a tartalék erőket is mozgósították. Sorra szálltak fel a vadászgépek és a megmaradt 304-esek. Azonban nem kapcsolódtak bele az ütközetbe, csupán a szárazföldi csapatok támogatására szolgáltak. Miután az ásással már elkészültek, az általuk kimélyített lövészárkokban lapuló katonák ismét találgathattak, amikor az első torpedók is megérkeztek. Legnagyobb meglepetésükre gond nélkül átsuhanva az energiamezőn.

Egyik csapódott be a másik után, de nem a katonák állásain, hanem a város közepébe érkezve. Ők pedig tehetetlenül figyelték, ahogyan milliók haltak szörnyet a pusztító robbanások és az azokat kísérő lángok közepette.

Az egyik zöldes lánggal égő torpedó egyenesen az egyik 304-es felé tartott. Az ugyan megpróbált kitérni, de az túl gyorsan közeledett felé és a hajó gerincén csapódott be egy jókora darabot kitépve a hajótestből. Egy pillanatra úgy tűnt, kiállta a strapát azonban szép lassan süllyedni kezdett a felszín felé a közel 3000 méteres magasságból. Ahogyan süllyedt tisztán látható volt, hogy hatóműveiből kihagyott az energia és azok hol felvillantak, hol elsötétültek. A súlyosan sérült hajó egyre gyorsabban kezdett süllyedni és egyenesen a város közepe felé tartott. A haldokló óriás utolsó leheletéből a ritkábban lakott rész felé kormányozta magát, majd hajtóművei végleg elsötétedtek. Néhány néma, feszült pillanat után egyre világosabbá vált, hogy nem sikerült az irányváltás, egyenesen az egyik felhőkarcoló felé tartott.

A benne lévők kétségbeesetten próbáltak menekülni, de mindhiába. A lángoló hajótest egyenesen belecsapódott kettészelve az épületet, majd pedig az egyik sztrádán ért földet. Ezután még jó 300 métert csúszott előre, mielőtt végleg megállt volna. Közben a hatalmas felhőkarcoló keleti irányban dőlt le emberéletek tízezreit magával ragadva. A romok között tomboló lángok füstje még kilométerekről is jól látszott, az összes többi romba dőlt épületével és utcáival egyetemben. Thassos városa romokba hevert.

A következő csapás fél órával később következett be, amikor is az egyik torpedó telibe trafálta a hegygerinc aljában gondosan elrejtett pajzsgenerátort. Az azt ellátó ZPM-ek automatikusan lekapcsoltak a katasztrofális erejű robbanást elkerülendő, de a naquadah egy része így is felrobbant egy jókora rész elnyelve a városból. Mainsfield energiamezeje szép lassan eloszlott annak ege felett, Kortis már alig várta ezt a pillanatot.

A bolygó körüli pályán álló flotta pusztító plazmaesőt zúdított valamennyi nagyvárosra teljesen romba döntve azokat. Nem egy lövedék a katonák állásait is elérte százakat megölve közülük, ők azonban hősiiesen tartották a pozíciójukat. Azonban a bombázás egyszer csak abba maradt, éppen mielőtt mindent eltörölhetett volna. Valami készülöben volt odafent.

A Bravo11-es század állásai viszonylag szerencsésen megúszták a dolgot. Mindössze egyetlen lövedék csapódott be néhány méterre az árkok előtt. Katonái csodálkozva néztek a magasba, nem értették miért hagyták abba ellenségeik, amikor már csak karnyújtásnyira voltak a győzelemtől. Közben elképedve bámulták az általuk okozott pusztítást, a lángokban álló fővárost, a mostanra az utolsó szálig lelőtt 304-esek talajon elterülő roncsait, halott vagy sebesült bajtársaik testeit, ahogy a szanitácek kétségbeesetten rohagnak közöttük. Egyszer csak vadászgépek süvítésére lettek figyelmesek, ahogy a leszállni készülő csapat szállítókat kísérték. Hirtelen minden világossá vált számukra: Mainsfieldet nem eltörlik, hanem megszállják.

Prescott tábornok, a szárazföldi védelem vezetője egy utolsó beszédet mondott embereinek. Már tudta, hogy vége, de ezt kötelességének érezte, hangját a rádiókon keresztül továbbították, a század katonái figyelmesen hallgatták őt:

- Katonák! Amint látják nem túl rózsás a helyzet, a drákok teljes erejű támadást indítottak szertett otthonunk ellen. Azt hiszik, csak úgy besétálhatnak ide, azt hiszik most már megtörték minket és könnyedén elvehetik, amit akarnak. De most az egyszer azok a nyálkás fejű

mocskok tévednek. Mi még nem törtünk meg. Mi Tau'ri büszke harcosai vagyunk, mi sosem törünk meg. És most, most megmutatjuk nekik, mire is vagyunk képesek, még ilyenkor is a halál kapujában. Mert ma egyikünk sem tér haza, ma a halálunkig harcolunk. És megmutatjuk nekik mit jelent igazi harcosnak lenni. Megmutatjuk mit jelent Tau'rinak lenni! – ezzel az adás véget ért, a katonák félve ugyan, de lelkesen készültek fel az előttük álló ütközetre és figyelték, ahogyan az első ellenséges vadászgépek megkezdték harcukat a megmaradt Saberekkel.

Ugyan utóbbiaknak semmi esélyük sem volt a lehengető túlerővel szemben mégis hősiiesen harcoltak, nem egyet magukkal rántva a halálba. Az egyik vadászgép találatot kapott, hajtóművei leálltak, fegyverei működésképtelenné váltak. A pilóta zuhanás közben belemanőverezte gépét az egyik Drák vadászgépbe majd egyenesen az egyik Skorpió tankra zuhantak darabokra törve azt.

Még javában dúlt a légi csata az omladozó felhőkarcolók között, amikor megérkeztek az első csapat szállítók. Amint földet értek, lenyílt a rámpájuk és ellenséges katonák százai özönlöttek ki belőlük. Bőrük szürkés árnyalatú volt, ereikben zöld vér csörgedezett, amelyek jól láthatóak voltak bőrük felületén, így összességében zöldesszürke színt kölcsönözve nekik. Szemeik sötétzölden ragyogtak, a vicsorgásuk közepette fekete fogaik között előtűnő ínyükkel és nyelvükkel egyetemben. Egyszerű, sötétszürke fémpáncélt viseltek mintha csak egy középkori harcmesőről érkeztek volna. Izmos karjaiknak és legalább 2 méteres természetüknek köszönhetően egyszerre két fegyvert hordhattak magukkal. Ezek egyike egy fejszének tűnő éles közelharc eszköz volt, a más pedig egy jókora méretű géppuskának látszó távolsági fegyver. Hosszú karmaiknak és tüskés fejüknek valamint fejüket borító sűrű, fekete szőrzetüknek köszönhetően önmagukban is félelmetes látványt nyújtottak. Ezt már csak fülsüketítő harci ordításuk tetézte, ahogyan egyenesen a védők felé rohantak.

Utánuk masszív, legalább 10 méter hosszú, jókora kerekeken guruló tankok gördültek le szép sorjában. Ezek az erősen páncélozott zöldes árnyalatúra festett harcjárművek nem rendelkeznek lövegtoronnyal, két legalább 1,5 méter hosszú lövegcsövük lándzsaként állt ki elülső páncéllemezükből. Amint ezek elhagyták a csapat szállítókat azok feljebb emelkedtek, mintha csak távozni készültek volna. Azonban még mindig tartogattak egy halálos meglepetést hőseink számára: közel 25 méteres magasságba emelkedve egy jókora páncéllemez vágódott arrébb, egy jókora nyílást hagyva a hajó alján. Ebből egy valóságos acélszörnyeteg hullott alá a talajra, s az irtatlan erővel remegett meg alatta.

A katonák rövidesen megpillantották a Drákok leghalálosabb szárazföldi monstrumát, a Krakent. Ez egy hatalmas, közel harminc méter átmérőjű bestia volt, közepét egy leginkább gömb alakú, több méternyi páncélzattal körülvett irányítóegység alkotta, amelyből négy pókszerű láb ágazott el biztos támaszt nyújtva a monstrumnak. Az irányítóegység teteje viszont egy lapos, szögletes részben teljesedett ki. Itt szállt bele annak személyzete valamint ide erősítették a fő fegyverét is. Amely nem volt más, mint egy korvettről leemelt plazmaágyú, soha nem látott pusztító erőt kölcsönözve hordozójának. Mivel a legtetején helyezkedett el, állványa 360°-os szögben volt forgatható, teljes körű védelmet nyújtva bármely páncélozott jármű ellen. A gyalogság ellen pedig az irányítóegységből lándzsaként kiálló géppuskák védték, amelyek közül egy lett elhelyezve minden oldalon. Továbbá az elejére két másikat is felszereltek további tüzert nyújtva, valamint így lehetett a legkönnyebben megkülönböztetni az elejét a hátuljától. Összességében minden századra egy jutott belőle, ezen kívül legalább négy tank és vadállatként rohamozó ellenséges katonák százai.

A Bravo11-es századnak azonban már csak két Skorpió osztályú nehézpáncélosa maradt. Ezek a masszív, 12 méter hosszú, 160 mm-es ágyúval felszerelt barnára festett járművek tüzerő tekintetében az ellenség tankjainak voltak megfelelői. Ezen kívül alig száz emberrel, néhány nehézgéppuskával és tankelhárító fegyverrel rendelkeztek. Mindannyian féltek, tudták, hogy nincs visszaút. Egyedül Winslow arcán látszódott némi önbizalom, őt nem rémisztette meg a lassú, nyikorgó léptekkel közeledő monstrum látványa és némán figyelte, ahogyan a torz teremtmények áradata egyre közelebb és közelebb ért hozzájuk.

- Felkészülni! – hallatszott szúrós hangja ősz szakálla mögül, mégis elég hangosan ahhoz, hogy valamennyien hallhassák az égtelen lárma közepette. A katonák sorra emelték fel géppuskáikat valamely torz teremtményt megcélozva vele. A két tank is célhoz emelte lövegeit, az ellenséges tankok valamelyikére mutatva velük.

Végtelennek tűnő másodpercek következtek. A katonák próbáltak bátorságot meríteni valahonnan. Sokan szeretteik, bajtársaik iránt érzett kötelességükből, lelkük egy nem mutatott részéből vagy hitükből. Még Clark is a nyakából letépett amulettjét szorongatja kezében, amellyel fegyverét is tartotta, és egy imát mormolt fogai között. Thomas viszont felesége, Sharon iránti szeretetéből merítette erejét az előtte állókra. Érezte, hogy még életben van, és minél több időt akart nyerni neki a meneküléshez. Eközben lövések hallatszottak a távolból, majd egyre közelebről és közelebről is.

- Tűz! – ordította el magát Winslow bajuszát pödörve, ez amolyan kényszeres szokása volt neki idegességében. És most minden oka meg volt hozzá. Ahogy hangja végigzengett soraikon ösztüzet a katonák nyitottak az ellenségre. A géppuskák lövedékei sorra süvítettek el Kortis katonái mellett miközben vaktában rohantak az árkok irányába. Sokukat találat érte ugyan, de ők úgy tovább rohantak mintha teljességgel érzéketlenek lettek volna a fájdalomra. Csak a fejüket és a mellkasukat ért lövések állították meg őket véglegesen, élettelen testüket pedig dühödten lökte félre a mögötte haladó teremtmény. Egyikük sípcsontját szabályosan kettéválasztotta az 50mm-es nehézgéppuska lövedéke, azonnal ledöntve lábról. Viszont ő nem adta fel és tovább küszölt előre célja felé, egészen addig, amíg Thomas fejen nem találta, és ki nem oltotta életét.

Ekkorra a tankok is belekezdtek pusztító párbajukba, a jobb oldali Skorpió lövése keresztül hasított ellenfelének páncélján majd az ott felhalmozott lőszeresládákba csapódva lángba borította azt. A bal oldali viszont eltévesztette célját. A megmaradt 3 tank válaszul mind a 6 lövegéből ontani kezdte a páncéltörő lövedékeket, amelyeket azonban sorra felfogtak a jól beásott járművek előtt tornyosuló homokzsákok.

Az esélyek ellenére egész jól boldogultak, az ellenséges katonák képtelenek voltak elég közel kerülni az állásokhoz ezért a legcsekélyebb fedezéket sem nyújtó mezőn kellett tűz alá venniük a jól beásott védőket, akik halomra lötték őket rókalyukaikból. Rövidesen a három félelmetes tankot is sikerült semlegesíteniük. Közülük kettővel a Skorpiók, eggyel pedig Clark végzett az egyik bajtársa kezéből kiemelt rakétavetővel. De ezért a sikerért magas árat kellett fizetniük, a század csaknem harmada odaveszett, holttestek heverték mindenfelé. Ugyanis azok sisakjai nem tudták felfogni a Drákok által használatos lövedékeket, ráadásul a Kraken még mindig feléjük közeledett, már alig 50 méterre járt az elszánt védők állásaitól.

- Össztűz! Szedjék le azt a szörnyet! – kiáltotta Winslow egyenesen a bestiára mutatva, amely lépései kisebb földrengéseket keltettek a talajban. A záporozó lövedékek ezrei azonban sorra pattantak le annak tömör páncélzatáról, még a Skorpiók nehézpáncélzatú tankok ellen

kifejlesztett lövedékei is. Minden esetre szép kis karcolásokat hagytak rajta, ha mást nem a zöld festéket lekoptatták a monstrumról, amely nem késlekedett sokat a válasszal. A három elülső géppuskáját egyenesen állásaikra irányozta, majd módszeresen minden egyes árokra kilőtt egy sorozatot nem egy elszánt katona halálát okozva. Tom éppen elfordította fejét és egy újabb tárért nyúlt, amikor a monstrum egyik lövése centikre süvített el az arca mellett egyik bajtára sisakját eltalálva. Gond nélkül suhant át azon, a katona agyvelejét pedig egy jó fél méteres távolságban vetette szét, az ott lévők pedig szóhoz sem jutnak döbbenetükben.

Ekkor újabb szállítóhajók hangja töltötte meg az eget, az ellenség mozgósította tartalékait. Ezzel párhuzamosan újabb vadászok kapcsolódtak bele a légi ütközetbe, megadva az utolsó tördőfést az megmaradt F-312-eseknek, amelyek eddig is csak a megmaradt légvédelemnek köszönhették életüket. Most azonban néhány korvett is alá szállt az űr sötétjéből gondosan szétrobbantva azokat. Eközben az újonnan érkezett csapatszállítók már jóval közelebb landoltak az állásokhoz, az ellenség újabb áradatát rázúdítva a megmaradt védőkre, akik elkeseredett harcukat vívták a Krakenekkel.

A Bravo11-es század egyik tankja telibe kapta az irányítóegységet a jobb elülső lábbal összekötő fémhengert csaknem kettétörve azt. A bestia válaszul plazma ágyújával darabokra robbantotta azt majd újabb lépést tett az árkok felé. A megmaradt tank már éppen célba készült venni a sérült részt, amikor is ellenséges vadászgépek repültek rá az állásokra. Nagy kaliberű géppuskáik cafatokra szaggatták az embereket és teljesen megsemmisítették a tankot. Az egyik lövedék Winslowot is eltalálta, aki azonnal életét vesztett.

A csata elveszett. A tucatnyi túlélő ugyan hősiesen harcolt, de esélyük sem volt már a Kraken ellen, amely a sérült lábát épp most tette be az egyik rókalyukba, nem sokkal Thomsonék mellett. Ő egy, a földön heverő rakétavetőt pillantott meg az egyik halott bajtársa karjai között. Odakúszott, majd megpróbálta kirángatni onnan, Charles is felfigyelt erre, megfogta testvérét a vállánál, majd egy jó erős rántással rásegített a dologra, egyből kiszabadítva onnan a rakétavetővel egyetemben.

- Majd én – mondta Tomnak, majd kikapta a kezéből a rakétavetőt, felállt és egyenesen a sérült hengerbe lőtte annak lövedékét. A robbanás tőből letépte a bestia lábát és mivel az így képtelen volt egyensúlyozni kötömbként vágódott a talajba. A becsapódás ereje pedig teljesen tönkretette annak rendszerit, kész csoda, hogy ők ketten időben ki tudtak ugrani alóla.

- Megöltük – jelentette ki Tom, mintha csak ez élőlényről beszélne.

- Igen, kicsináltuk a rohadékot! – folytatta Charles örömteli arccal, egy pillanatra mindketten elmosolyodtak, de semmi sem tart örökké. Még egy másodpercbe sem telt bele mire az özönlő barbárok harci kiáltása törölte le a mosolyt az arcukról, már csak pár méterre jártak az állásuktól.

Ekkorra már a légi csata is véget ért, az ellenség gépei szabadon rontottak neki az állásoknak, már nem volt, ami megállítsa őket. A védelmi vonalakat már szinte mindenhol áttörték, néhány helyen már a külvárosban masíroztak a seregek. Prescott tábornok valóban az utolsó leheletéig küzdött emberivel, mostanra azonban már vége volt.

A Baravo11-es század maroknyi túlélője fejvesztve kezdett menekülni, már nem volt értelme a harcnak. Ahogyan az első emberek futásnak eredtek Clark odafordult testvééréhez és a következőt mondta neki halál komoly arckifejezéssel:

- Menj! Én maradok, mentsd magad.

- De... - felelte Tom értetlenkedve, nem fogta fel miért nem tart vele. Ráadásul semmiképp sem akart nélküle menni, nem tudott volna együtt élni a tudattal.

- Figyelj! Neked ott van Sharon, mi lesz vele nélküled? – szakította őt félbe, mindketten tudták, hogy igaza van. Tom azonban továbbra sem mozdult. – Menj! – ismételte el fennhangon, tőle szokatlanul határozott hangnemben.

Csak ekkor látta be, hogy meg kell tennie. Megfordult majd a többi katonával együtt futásnak eredt a külváros felé a többi bajtársával együtt. Clark fejében viszont ez még csak meg sem fordult. Őt senki sem várta otthon, ha még maradt számára otthon. Egyedül testvére biztonsága érdekelte, ehhez viszont a lehető legtovább kellett feltartania őket, túlélési esélyt adva öccsének.

Felkapott a földről egy másik géppuskát is egyik elesett bajtársa kezéből majd pedig mindkét fegyverével, célzás nélkül nyitott tüzet ellenfelei áradatára. Mivel ők futottak nem maradt idejük visszalőni és sokan áldozatul estek a golyózápornak. Akik viszont nem, idő hiányában célzás nélkül viszonzhatták a tüzet a Kraken roncsai között fedezéket találó hősünknek.

- Gyertek mocskok! Gyertek! – kiáltotta harciasan, miközben szinte tucátjával kaszálta le őket.

Ahogy a golyók sorra süvítettek el mellette az egyik drák rávetette magát a roncs tetejéről, fejszóját egyenesen a mellkasa felé tartva. Csak az utolsó pillanatban vette észre támadóját. Jobb kezéből eldobta a géppuskát, majd blokkolta vele a támadást, de a rávetődő közel 100 kilós ellenfél súlya a földre lökte és elejtette másik gépfegyverét is. A talajon birkóztak tovább, Clark egy pillanatra egyetlen karjával tartotta fel, miközben annak undortó nyála az arcára csöpögött, minden esetre elérte a célját.

Másik kezével kirántotta az övére csatolt kését majd a torz élőlény nyakába döfte, azonnal véget vetve az élethalálcarnak. A drák még egy ideig nyöszörgött, azonban már nem tudott sokat tenni, Clark nem is foglalkozott vele különösebben. Ehelyett felkapta az egyik fegyvert a földről és folytatta harcát ellenfeleivel.

- Na, mi van? Csak ennyit tudtok?! – kiáltotta fennhangon. Ekkor azonban kifogyott a tár fegyveréből, s ahogyan a következőért nyúlt éles fájdalomra lett figyelmes a mellkasán, szíven találta az egyik. A találatot rövidesen két másik is követte, ugyancsak a mellkasába csapódva, ő rövidesen a földre rogyott, majd utolsó erejéből egy gránátot próbált ellenségeire dobni. De mielőtt ezt megtehetné, szervezete nem bírta már tovább és örökre eszméletét veszítette.

Még most, halála után is jobb kezében szorongatta fegyverét, valamint a számára oly sokat jelentő amulettet...

2212. július 14-e. Hála neki testvére sikeresen visszajutott a városba majd találkozott feleségével. Jelenleg a több mint 1 milliárd túlélő közé tartozik, akiket a lelketlen megszállók az éhhalál küszöbén tartanak. Ő maga a rövidesen megalakult ellenállás egyik vezetőjévé nőtte ki magát idő közben, jelenleg egy rádión dolgoznak, amellyel válaszolhatnak a

kolónia felett hetente elhúzó Tok'ra hajónak, amelyet nem sokkal a dakarai incidens után bocsátottak rendelkezésre, legjobb pilótájuk, Anise vezetésével...

Darth Raven